

DE ROL VAN DIEREN TIJDENS DE OORLOGEN

Honden:

De oude Grieken gebruikten de hond reeds als overbrenger van berichten. De wijze waarop de overbrenging van berichten overdracht gebeurde was echter heel primitief: de hond moest het bericht inslikken en werd, na aankomst, gedood.

Pas in 600 voor Christus werden de berichten aan de hals van de hond bevestigd. De legerhond is dus minstens 2500 jaar oud. Oorlogshonden werden voor het eerst ten volle ingezet tijdens de Eerste Wereldoorlog.

Zo waren er Rode Kruishonden, verbindingshonden, trekhonden, politiehonden, speurhonden, waak- en patrouillehonden, rattenvangers enz...

Duiven:

Tijdens de Oorlogen mochten er geen duiven gehouden worden, op straf van boete, gevangenisstraf tot zelfs met de doodstraf als gevolg !

Duivenmelkers hielden angstvallig hun duivenpopulatie voor de bezetter verborgen. De duiven werden niet meer buitengelaten, en de "vlucht" werd in veel gevallen afgebroken (of aan het oog onttrokken).

Veel duivenmelkers hadden schrik om door collega's duivenmelkers overgedragen te worden en riskeerden het niet om hun duiven te houden. Menige duif werd dan maar geslacht en opgepeuzeld.

Mijn grootvader (aan moeders zijde) had een paar van zijn beste duiven, op een bijna onvindbare plaats weggestoken. Duivers en duivinnen werden angstvallig van elkaar gescheiden, om zo te voorkomen dat de duivers zaten te "kirren" om de duivinnen het hof te maken.

Mijn grootvader saboteerde niet alleen vitale onderdelen van installaties op het toenmalige Kuhlmann, maar had ook contacten met iemand van het verzet.

De kokertjes die destijds gebruikt werden om de duivenringen in de "constateurs" (vergelijkbaar met een prikklok die de exacte tijd aangaf, waarmee de arbeiders hun aanwezigheid aangaven op welk tijdstip zij hun bedrijven binnenkwamen – en verlieten) te steken om een duif te kloppen

Duiven werden gebruikt om berichten, omtrent de bewegingen van de Duitsers, hun stellingen en dies meer, over te brengen naar geallieerden.

Het kokertje had twee klosjes, die om de hals van de duif werd vastgemaakt met een klein touwtje. Binnen de kokertjes werden dan de berichten opgeborgen.

VOORBEELD VAN EEN KOKERTJE DAT GEBRUIKT WERD OM BERICHTEN TE TRANSPORTEREN

Soms werden de kokertjes zwart gemaakt met roet uit de schouw, om niet op te vallen. Mijn grootvader handelde alleen, en beperkte de inzet van zijn duiven, om niet betrappt te worden.

Ook wist hij (bijna) niets van de inhoud ; de teksten of zelfs delen van tekeningen van de Duitse stellingen, zag hij zeer sporadisch.

Zijn duiven waren ook "adresloos". Meer gefortuneerde duivenmelkers hadden reeds een stempel, met naam en adres van de duivenmelker. Deze stempel werd aan de onderzijde van één van de vleugels aangebracht. Dit hielp om achtergebleven of verzwakte duiven weer naar hun eigenaar op te sturen, mits de nodige (soms exuberante) betaling.

Waarschijnlijk dacht grootvader, dat niemand iets wist van zijn handelingen, maar mijn grootmoeder wist wel degelijk waar hij mee bezig was.

Toen ik als kind een van de bewaarde kokertjes vond, heeft mijn grootmoeder mij alles haarfijn uitgelegd.

Nu kan ik het op mijn beurt doorgeven en blijft het bewaard voor het nageslacht !!

Patrick Ryckaert